

[Høiga Pedersen.]

skam får betydelig støtte fra sagkyndigt juridisk hold. I den strålende redegørelse om rigsretten, som professor Stig Luul har skrevet som bidrag til „Den Danske Rigsdag 1849-1949“, har han ikke alene beskrevet og vurderet de enkelte rigsretssager i vor politiske historie, herunder fremdraget de retsprincipper, som rigsretsdømmene har knæsat, men også uddybet sit syn på spørgsmålet om en særlig ministeransvarlighedslov. Professor Luul udtaler kategorisk:

„i alle de sager, rigsretten hidtil har haft lejlighed til at tage stilling til, har det været følt som et alvorligt savn, at der ikke i dansk ret fandtes regler om, i hvilke tilfælde ministre kunne drages til ansvar for deres embedsførelse. . .“, og han slutter med at sige, at det er

„ligefrem en nødvendighed at tilvejebringe en særlig ministeransvarlighedslov til supplerende af straffelovens regler om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv“,

som denne professor, denne særlige sagkundskab, åbenbart ikke finder er tilstrækkelige. Naturligvis har kommissionsflertallet ikke kunnet tiltræde professor Luuls standpunkt. Man finder, at han overvurderer muligheden for at præcisere ansvarsgrundlaget for ministrene — men her er vi altså igen inde på et usikkert skøn — og gør bl. a. gældende, at mangelen på materielle ansvarsregler kun gjaldt de rigsretssager, der førtes, før embedsmandsansvaret blev fastlagt ved straffeloven af 1866. Men her forekommer det mig at man må erindre sig de mangler, der også efter kommissionsflertallets skøn knytter sig til disse strafferegler, hvis rækkevidde ikke er fastlagt, hverken i teori eller retspraksis.

Kommissionsflertallets hovedbegrundelse for at gå imod en ministeransvarlighedslov er jo dette, at den ikke kan præciseres tilstrækkelig klart. Kommissionsflertallet finder tidligere forsøg herpå mislykkede, og

grunden hertil skal navnlig søges i omfanget af ministrenes embedspligter.

Vi erkender — det vil jeg gerne understrege over for den højtærede minister — at vort forslag ikke er fejlfrit, men vi har alligevel ment, at et forsøg burde gøres. I 1939 viste det sig dog, at man under en udvalgsbehandling opnåede klarhed på nogle områder, og det håber jeg da meget kan ske igen, ikke mindst efter at vi har fået så god og kyndig vejledning fra justitsministeren, og jeg går ud fra også fra ministeriets lovkontor. En gang imellem havde jeg det indtryk, at ministeren havde været, om jeg så må sige, på udsalg i småtingsafdelingen, men der var også væsentlige ting blandt indvendingerne, som jeg synes vi skal gå meget nøje ind på under udvalgsbehandlingen. En nøje undersøgelse i udvalget vil utvivlsomt kunne give et frugtbart resultat.

Men dette med at nå frem til et bedre resultat, hvor ofte har vi ikke set det i det høje ting, hvor ofte har vi ikke måttet lovgive på et område, hvor det var evident at en stærk udvikling var i gang og at loven om føje tid ville vise sig utilstrækkelig. Vi er enige i, at man bør gå forsigtigt frem, og det gør ikke noget, synes jeg, at den væsentlige del af loven allerede nu er gældende ret. Vi har da før her i tinget lovgivet på områder, hvor man var klar over, hvad der var gældende ret. Jeg nævner som eksempel, at vi for nylig lovgav på et område vedrørende erstatningsreglerne ved skade forvoldt af atomdrevene virksomheder, og begrundelsen for en særlig ministeransvarlighedslov, finder jeg, er at finde andetsteds end i ønsket om nye regler. Er der behov for mere end foreslået, kan spørgsmålet tages op igen, og ud fra et lovgivningsmæssigt, retspolitisk synspunkt gør det ingen skade, hvis vi når frem til en for snæver lov. Hvis det skulle ske, at det medførte frifindelse i en sag, som man måske alt taget i betragtning syntes burde have medført en fældende dom, er behovet for at tage loven op til revision jo kun endnu stærkere.